

Jak jsme hostili Evropu – partnerské setkání škol v Opavě

Není to ještě tak dávno, co mi telefonoval nadšený kolega Kamil Plaček, aby mi uprostřed letních prázdnin oznámil, „že nám to konečně dali“. Měl samozřejmě na mysli, že Evropská komise schválila naši žádost o podporu mezinárodního partnerství škol. Mohli jsme se začít těšit na dva roky spolupráce se středními školami ve švédském Skövde, norském Mo i Rana a španělské Valencii.

Těšit se je jedna věc, realizovat druhá. Již během srpna se rozjela výroba propagačních materiálů a pan učitel Plaček se místo zasloužené rekonvalescence v lázních věnoval obvolávání nejrůznějších institucí se žádostmi o sponzoring, rezervoval hromadné vstupy do památek, odvážně žádal výklady v angličtině a přemlouval rožnovský skanzen, aby kvůli nám v listopadu otevřel. Od září se již zapojili i naši žáci – navázali kontakty se spolužáky ze zahraničí, chystali pro ně ubytování, tvořily se pracovní listy, prezentace se překládaly do španělštiny a angličtiny, koncipovaly se společné večery a v laboratoři se nacvičovaly chemické pokusy a pilovala anglická výslovnost formaldehydu, hydroxidu vápenatého a dibenzofuranu.

A pak přišel Den D – sobota 5. listopadu 2016 – a my si šli na nádraží vyzvednout naše zahraniční kolegy. Někdo se těšil, většina se ale bála, jaký ten jejich student bude. Během čekání všichni v duchu aktivovali španělské a anglické sektory svých mozků. Nakonec se ale všichni dorozuměli, protože v neděli se plný počet spolehlivě dostavili ke Slezskému muzeu (i když některým trvalo parkování trošičku déle). Prohlídkou historické budovy a jejích expozic jsme zahájili maraton našich projektových aktivit. A co jsme vlastně celý týden dělali?

V environmentálním bloku jsme se poučili o problému vzdušného znečištění ve světě. Norové si postěžovali na červený sníh, který je následkem zpracování železné rudy, Češi zase na emise z Polska. Řekli jsme si jak správně topit, abychom netrávili sebe a své blízké, a v laboratoři si pak dokázali, cože to vlastně vzniká při spalování plastů, textilu a dřevotřísky. Blok zpestřila naše chemická sekce tvorbou rakety vzniklé zapálením etanolových par či riskantním pokusem obnášejícím pálení propan-butanových bublin v holých rukou (doma nezkoušejte!). Spočítali jsme svou uhlíkovou stopu. Trochu jsme se zastyděli při srovnání, protože na průměrného Čecha připadá téměř dvakrát více vyprodukovaného CO₂ než na průměrného Nora či Švéda, a to i v případě, že nevlastníme herní konzoli a při mytí zubů zastavujeme vodu.

Čekala nás také řada návštěv na zajímavých místech. K nim samozřejmě počítáme i Opavu, kterou jsme si mohli prohlédnout z ptáčích perspektivy radniční věže. Před Slezským divadlem jsme se v zastoupení žáků z 2. A poprali o páva a připili si na jméno Opava. Abychom bílou Opavu hned doplnili o její protipól, zamířili jsme též do černé Ostravy, vlastně do jejího nejčernějšího středu – do Dolních Vítkovic. Tady si všichni užili interaktivní Svět techniky, kde někteří získali úplně nový pohled na svět – měli na chvíli pocit, že se kolem nich celý svět točí. Zda to byl pocit příjemný, nechávám na zvážení zúčastněných. V Darkovičkách jsme v pěchotním srubu experimentálně ověřili, kolik lidí se vejde do kulometné místnosti o rozměrech 3x3 metry (25+průvodce+překladatelka – nic pro klaustrofobiky). Ve Štramberku jsme pak nacvičenou taktiku uplatnili v pekárně štramberských uší o rozměrech 4x4 metry. Vlastně jsme tam nevěděli co s místem, takže jsme v pohodě každý zvládli utočit jedno velmi chutné ucho. V Rožnově nakonec na naléhání pana učitele Plačka přece jen otevřeli. Prošli jsme si dřevěné architektonické skvosty, podívali se tomu, že slovo skanzen pochází se švédštiny, a na oplátku prozradili všem, kdo byl Emil Zátopek. V posledních paprscích podzimního slunce jsme před dřevěným kostelíkem zhlédli dramatizaci boje Dona Quijota s větrnými mlýny.

Velmi zajímavou aktivitou bylo střeďeční sázení stromů a úklid lesa u Hluboče. Počasí bylo přímo ukázkové, jako by nám příroda chtěla poskytnout ideální podmínky pro

tuto bohulibou činnost. Osobně se domnívám, že toto odpoledne udělalo pro navázání přátelských vztahů v naší mezinárodní skupince úplně nejvíce. Těžko si budete zachovávat chladný odstup od někoho, s kým sdílíte krumpáč a odpovědnost za správně zasazených 150 mladých buků. Jazyková bariéra jde stranou, když už nemůžete a chcete vystřídat při shrabování ostružiní a propleteného podrostu. Všichni tu dokázali, že jsou ochotni pro životní prostředí něco skutečně udělat, ne jen o tom zasvěceně mluvit ve škole.

V pátek už stačilo jen všechny zážitky přetavit v krátké video, které si všichni odvezou jako památku na pobyt v Opavě. Zasadili jsme symbolický Strom přátelství – každý si již expertně hodil lopatou svou trochu hlíny. V pět hodin jsme se sešli k poslednímu společnému večeru. Děkovalo se. Tleskalo se. Fotilo se. Loučilo se. A byl konec. Vlastně – konec první části. Pokračování příště... ve Valencii.

PS. Taky jsme měli koncert v ARTu. Děkujeme skupině Naděje za skvělý zážitek.

PPS. A ještě jsme byli v Hradci nad Moravicí – boží výhledy, bezva průvodkyně.

PPPS. A taky jsme měli super večere. Ještě dneska se mi zdá o těch fantastických frgálech.

PPPPS. Hráli jsme kinball... poté, co jsme se výborně rozcvičili. Díky paní učitelce Hertlové a Elišce Prchalové.

PPPPPS: A ve čtvrtek jsme byli ve výtvarce, hudebce a dějepisu. Smekáme před paní učitelkou Novou, paní učitelkou Weiglhoferovou a panem učitelem Rozsívalem.

A ještě...

Vlastně jsme taky ...

Nikdy nezapomenu, že ...

Děkujeme všem, kdo se podíleli na přípravě a realizaci celého týdne. Moc si vážíme vaší energie, invence a nadšení pro věc.

Za projektový tým Mgr. Zdeňka Morcinková